

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Farewell, king! staging the Middle Ages in nineteenth-century London performances of Shakespeare's "Richard II"

Korovsky Moura, F.

Citation

Korovsky Moura, F. (2023, June 21). *Farewell, king!: staging the Middle Ages in nineteenth-century London performances of Shakespeare's "Richard II"*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3621103>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3621103>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Summary in Dutch

In dit proefschrift neem ik *Richard II* van Shakespeare als uitgangspunt voor mijn analyse van de interacties tussen heden en verleden in tekstuele, theatrale en visuele bewerkingen van het stuk. Mijn doel is om te onderzoeken hoe het middeleeuwse verleden werd herschapen op het negentiende-eeuwse Londense toneel in drie producties van het stuk: door Edmund Kean in Drury Lane in 1815, door William Charles Macready in de Haymarket in 1850, en door Charles Kean in het theater Princess's Theatre in 1857. Dit proefschrift laat zien hoe deze producties de complexiteit van het onderhandelen over het verleden in de kunst verhelderen.

Edmund Kean enceneerde de afzetting van Richard II in de nasleep van Napoleon Bonaparte's afzetting en verbanning uit Elba, slechts enkele weken voor Keans productie. De afzetting van Napoleon wordt dus weerspiegeld op het podium van Drury Lane, en de belichaming van Napoleon door Kean roept tegelijkertijd een teleurstelling op over het falen van radicalisme en een viering van de monarchie.

In 1850, in tegenstelling tot de romantische waardering van het pathos van het personage, beoordeelden Victorianen Richard II opnieuw als een moreel gebrek-kig personage. Zijn straf wordt dus gerechtvaardigd door zijn ontrouw zowel aan God, die hem tot koning heeft gezalfd, als aan zijn onderdanen. In deze context gebruikte Macready Shakespeare om zijn project te legitimeren om de status van het theatrale bedrijf te verhogen, waarbij de geschiedenis als achtergrond werd gebruikt om Shakespeare te vertegenwoordigen.

Uiteindelijk, in 1857, combineerde Charles Kean het Victoriaanse antiquarisme en de populaire extravagante cultuur om het publiek instructie en amusement te bieden. Kean gebruikt toneelkunst en verbeeldingskracht die gebaseerd zijn op uitgebreid historisch onderzoek om de toeschouwer een ervaring te bieden van het zien en beleven van het verleden.

Deze drie producties tonen verschillende manieren waarop theater zich met de middeleeuwse wereld bezighoudt via Shakespeare, die gebaseerd is op de paradoxale gelijktijdigheid van breuk en continuïteit, en van realisme en idealisme.